KORIDON.

HARDERZANG

Op de Papiere Snykonst

VAN JUFFROUW

JOANNA KOERTEN,

HUISVROUW VAN DEN HEER

ADRIAAN BLOK.

De vrugtb're Lentezon was uit de kim gereezen,
En gaf, in 't bly saizoen, een lieffelyker weezen
Aan 't kwynende aardryk, door de winterkouw ontstelt;
De boomen liepen uit, het bleekbestorven veld,
En treurig akkerland kreeg leevendiger verven:
Als Harder Koridon, vermaard by 1 *Gysbrechts erven*,
In 't vrugtbaar 2 *Leeuwendaal*, dat alle stormen stuit,
Zyn graage kudde dreef in 't gras ten schaapstal uit;
En, by een zilv're bron blygeestig neêrgezeeten,
Zyn digtfluit hooren liet, als de eer der Veldpoëeten.
Hy zong voor berg en dal, op 3 *Sirakuser* wys,

A De

1 Amsteldammers, 2 Holland,
3 Men zegt dat de Harderzangen te Sirakuze eerst gevonden zyn

De ſchrand'rc Kunſtheldin, aan Amſtels boord, ten prys,
Die, boven Pallas Koor, van eed'ler geeſt gedreeven,
Als tegen vrou Natuur in't kunſtperk ſchynt te ſtreeven,
Wanneer haar ſcherpe Schaar, met onvermoeide vlyt,
1 *Uit leevenlooze blaên*, een and're Waereld ſnyd.
Komt, Amſtelnimfen, vlecht nu Palmen en Lauw'rieren,
Om ſchrand're Galatee gulhartig te verſieren.
Hoe heeft zy 2 *Bosmans Rei* aan zich zo dier verpligt?
Het 3 *vrygevochten Volk*, dat traag voor dwangluſt zwigt,
En ſlaakte 't 4 *yz'rejuk* van 5 *Wreedaarts hoog* vermoogen,
Ziet hier de 6 *Heemraên*, die, met meer dan Argus ogen,
Bewaakten 't Vrije veld, die Vaders van 't gemeen,
Van 7 *Woeſtaard*, in het 8 *groen*, gemartelt en vertreên:
Gelyk men Orfeus, die 't gedierte deed bedaaren,
Onnozel ſneuv'len zag door Bacchus dart'le ſchaaren,
Van Amſtels Kunſtheldin, uit 9 *witte boomſchors* weêr
Al ſnydende geteelt, tot 10 *Stamſpruits* vreugd en eer;
Die, om zyn heldendeugd en wysheid, waard te looven,

Nu

1 Papier. 2 De Hagenaars. 3 De Nederlanders. 4 De heerſchappey van Spanje. 5 Konink Philip de Tweede. 6 Jan en Cornelis de Wit. 7 't Haagſe Graau. 8 't Groene Zootje. 9 't Wit papier, 10 De zoon van Jan de Wit.

Nu Landraads 1 *Broederschap*, door de 2 *allerfynste kloven*
Zo luisterryk beschouwt, dat schyn voor 't wezen pleit,
En gryzen Vroomaart, vol van twyffeling, misleid.
Komt, Amstelnimfen, vlecht nu Palmen en Lauw'rieren
Om schrand're Galatee gulhartig te versieren.
Haar eed'le Schaar verwint den Beitel, en 't Penseel,
En toont den 3 *Britsen* Roem, die 't wreev'lig 4 *Woudkrakkeel*,
Gelyk een Hercules, grootmoedig klonk aan banden;
En 't wilde 5 *Boszwyn* dreef uit Veneryks Waranden.
Zy heeft dien dapp'ren Held, Saturnus roemten spyt,
In haar 6 *gekerfde blaên*, aan de Eeuwigheid gewyd:
By 't 7 *groote Meesterschap*, dat Ryn- en Donau-stroomen,
Met and're Vloeden, leert voor 't eed'le 8 *Stamhuis* schroomen;
In de Oostenryker Buurt, van 9 *Adelaard* gebouwt,
Gelyk een schuilvertrek, voor 't ongetoomde woud:
Daar Galatee geroemt van 10 *Heermans wyze Tolken*,
Gelyk een wonder schynt by allerhande volken.
Zo trekt, voor 't Zonnelicht, de wisselbaare Maan

 Haar

1 De gebroeders de Witten. 2 Gesneeden papieren.
3 Willem den derden Koning van Engelant. 4 Den Oorlog.
5 Geweetens dwang. 6 Geknipt papier.
7 Leopoldus, Rooms Keizer. 8 't Huis van Oostenryk.
9 De Roomze Keizers. 10 Raadsheeren van den Keizer.

Haar bleeke hoorens in, die beevende ondergaan.
Komt, Amstelnimfen, vlecht nu Palmen en Lauw'rieren,
Om schrand're Galatee gulhartig te versieren.
Al 't bos kreeg ooren, toen 's Lands Eelhart op een halm
Den laasten zangprys streek, terwyl de wedergalm
Zich spreidde door de lucht, en wekte Ruslands Knapen,
Die, aan den Winterhaart, onachtzaam bleeven slaapen,
Als waarenze onbewust, hoe schrand're Galatee,
De Vreugde van ons Vlek, hun 1 *wakk'ren Hooftman* snêe
Uit onversierde stof, van 2 *Groenborst afgekomen*,
Die Paerlemôer beschaamt, en Indus goude zoomen.
Hy, die den Tanaïs beschermde voor geweld,
En, aan 't Meötis meir, den naam verkreeg van Held,
Toen, op Alcides spoor, hy met zyn sterke handen
Een wreeder Hydra sloeg; den schrik van zee en stranden:
Daar Mechaas halve maan, van haar sieraad ontbloot,
Vergeefs aan Nereus riep, in 't nypen van den nood;
Dat onverwonnen Hoofd, zo ryzig op de leden,
Word door de Snyschaar nu van Kunstlief aangebeden,

In

1 Czaar Peter Alexewits. 2 't Land daar 't Vlas opgroeit dat daar na tot papier word gemaakt.

In 't 1 *hagelwit gewaad*, van Bloemmaagd toegereed.
Dus zong hy, die zyn tyd in de akkerbouw verslect.
Komt, Amstelnimfen, vlecht nu Palmen, en Lauw'rieren,
Om schrand're Galatee gulhartig te versieren.
Laatst hoorde ik Zegemond, een Knaap van Overzee,
Al zingende langs 't veld, terwyl zyn weelig vee
In klaverbeemden weidde, aan versse vlieten melden,
Hoe Galatee de Bloem van 2 *Frisoos Letterhelden*,
Apols geheim'nis Tolk, en trouwsten Wichelaar,
Naer 't leven trof, en snee, met haar gesleepen Schaar
In 3 *nederige blaên*, nu ryk van roem en luister,
Daar Cerberus voor beeft, terwyl hy in het duister
By Pluto zich verschuilt, op 't wenken van de hand,
Die Circes toverkunst verbryzelde in het zand.
Terwyl nu Galatee, uit blanke 4 *schors van boomen*,
Een oegst van Spreuken snyd, daar Leezaard, zonder schroomen,
Zyn graagen lust meê boet, en deftig onderhoud:
Daar dit gesneden Schrift geen boekstaaf wykt van goud.
Komt, Amstelnimfen, vlecht nu Palmen en Lauw'rieren,
Om schrand're Galatee gulhartig te versieren.

Land-

1 Dit ziet ook op 't papier. 2 Do. Baltasar Bekker predikant te Amsterdam. 3 Papier. 4 Dit verbeeld ook papier, alzoo men daar in oude tyden plagt op te schryven.

Landroemers Veldpyp klonk hier mede juist op 't slag;
Met vreugde denk ik aan den aangenaamen dag,
Toen wyze 1 *Waarmond*, hier alom by Vreêliefs schaaren
Eerbiedig aangebeên, als 't hoofd der Offeraaren
Van 't groote Orakelkoor, die schrandere Eskulaap,
Die al de Buurt verpligt, en my, een armen Knaap,
De duist're paden wees, daar slangen zich verschoolen,
Om niet, op Volkerts spoor, in 't woeste woud, te doolen:
Hoe speeld die blyde dag my altoos in den zin!
Toen hy verëeuwigd wierd van Amstels Kunstheldin;
Daar hy, 2 *in slechte stof, van Veld'ling* opgelezen,
Het kloekste brein verbaast met zyn gesneeden weezen.
Men roem geen kunstenaars om hun geleerd verstand,
Nu 't zwakste 3 *Snytuig* van een Vrouw de kroone spant.
Komt, Amstelnimfen, vlecht nu Palmen en Lauw'rieren,
Om schrand're Galatee gulhartig te versieren.
Ik dreef hun zanglust voort op 't ruisschen van het meer.
Minerve belg' zig niet, daar zy, met helm, en speer,
En schild gewapend, by 4 *Held Kosmus* bly gezeten,
Van 5 *Vezels hangt aan een*, wel eer op 't veld versmeeten.

Wie

1 Galenus Abrahamz, der Mennoniten Leeraar en M. Doctor,
2 Linnen vodden om papier van te maaken,
3 J. Koertens Schaartje. 4 Kosmus de derde.
5 Ziende op 't papier.

Wie zag vrouw Pallas ooit met meerder ſchranderheên,
Dan nu, van Galatee zo kunſtig uitgeſneên?
Arachne doemde zelfs haar reukeloos vertrouwen,
Kon zy, vervormd, nu eens 't doorluchtig beeld beſchouwen,
En ſprak voor elk, ontlaſt van hoogmoeds yd'len waan,
't Is uit met Thebe, met Amfion is 't gedaan,
Apelles ſchilderkroon legt in het ſtof vertreeden,
Myn ſpinnery ſtaat ſtil, myn draad is afgeſneeden,
Een Kunſtheldin braveert Minervaas School aan 't Y;
Terwyl haar ryke geeſt alle and're ſtreeft voorby.
Komt, Amſtelnimfen, vlecht nu Palmen en Laurieren,
Om ſchrand're Galatee gulhartig te verſieren.
De gryze Tyber hoort, in 't diepſte van zyn kil,
Vol blyſchap opgewekt, daar hy geruſt en ſtil
Zyn golven houd in tucht, de Faam dus opgeſteeken:
Hoe ergens in 1 *een Vlek*, by Waterlandſe ſtreeken,
Daar Y-, en Amſtelſtroom, vereenigt ſamen gaan,
De ſchrand're Kunſtheldin, uit drooge en 2 *witte blaên*,
De 3 *zes paar ſtammen van de aloude* Tyberraaden,

Aan

1 Amſteldam. 2 Papier.
3 De twaalf eerſte Roomſe Keizers.

Aan Jupiter gewyd, van 1 *afgesleeten draaden*,
Doorluchtig gaf aan 't licht, veel schooner als kristal,
Van 't nootlot vry gemaakt voor 't wankelbaar geval:
Gelyk de 2 *Keurtelg*, die by de Elvestroom verheven,
Van Galatee verkrygt een onverwelklyk leeven,
Daar hy de Kunstschaar looft, en 't vrouwelyk vernuft,
Die al 't Godinnendom in zyn geheim versuft,
En nu den Zangberg noopt, om met verheven snaaren
Te zingen haaren lof; terwyl 3 *een stapel blaeren*,
Van 4 *Febus wakk'ren Rei*, met Pindus vocht bespat,
De wierook voor haar zwaait, die druipt als geurig nat.
Komt, Amstelnimfen, vlecht nu Palmen en Lauw'rieren,
Om schrand're Galatee voor eeuwig te versieren.

Dus kweelden Koridon tot dat den dag verzonk,
En 't Avondlicht weêr in Boötes tabbert blonk,
Toen zocht hy 't vee by een, en de afgedwaalde schaapen,
Om in een zachte kooi haar zoete rust te raapen;
Terwyl hy, in zyn stulp, geweeken uit het veld,
Aan al zyn haartgezin; van Galatee verteld.

GESINE BRIT.

1 't Linnen daar 't papier van gemaakt word. 2 Fredrik den derden, Keurvorst &c. en Markgraaf te Brandenburg, &c. 3 't Stamboek van J. Koerten, 4 Daar de Digters haar vaarzen in geschreven hebben.